

Ronald Bernard: Lokální mocenské struktury (část 5/5)

 otevrisvoumysl.cz/ronald-bernard-lokalni-mocenske-struktury-cast-5-5/

QR Platba

► Nefungují Vám videa níže? Klikněte [zde](#).

↓ [Video s českým dabingem](#) ↓

↓ [Video v originále s českými titulky](#) ↓

Jestli jsou pro Vás překlady hodnotné, zvažte příspěvím na jejich tvorbu níže kartou (ocením měsíční podporu) nebo [ZDE](#) na bankovní účet. Děkuji! (ps: Po kliknutí na tlačítko „Přispět“ budete přesměrováni na platební bránu)

Darovaná částka

Frekvence daru

Sledujte také na: [NášTub](#) / [Odysee](#) / [Rumble](#) / [Substack](#)

Originál videa publikován [ZDE](#): 11. ledna 2019 (původně video z roku 2018)

Kniha, o kterou Ronald mluví, najdete strojově přeloženou do češtiny [ZDE](#)

Předchozí díly:

1. část: <https://otevrisvoumysl.cz/r-bernard-zasvecenec-ktery-pracoval-s-financnimi-toky-tech-nejmocnejsich-cast-1-5/>
2. část: <https://otevrisvoumysl.cz/ronald-bernard-pyramida-financni-moci-cast-2-5/>

3. část: <https://otevrisvoumysl.cz/ronald-bernard-o-obchodovani-s-organy-deti-cast-3-5/>

4. část: <https://otevrisvoumysl.cz/ronald-bernard-my-jsme-ta-zmena-cast-4-5/>

Přepis 5. části:

IS: V předchozích rozhovorech jsem vás několikrát slyšela zmínit sociální podnikání. Říkal jste, že jste se v něm angažoval, možná stále angažujete. Mohl byste vysvětlit, co to je?

RB: Ano, to sociální podnikání, o kterém stále mluvím, se rozrostlo za posledních 22 let, takže to není něco, k čemu jsem se dostal teprve nedávno. Začalo to v malém. Po uzdravení jsem s ním začal nejprve z místního prostředí, kde jsem působil, tím, že jsem pomáhal založit farmu, do které se mohly zapojit děti. No, řekněme, že se to dál rozvíjelo. Nebudu vás nudit všemi podrobnostmi a chronologií, budu o tom někdy psát na svých webových stránkách. Protože mi lidé dali najevo, že chtějí vědět o mém životě, budu sdílet o sobě, jak jen to půjde. A teď je na to ten správný čas. Ale už teď bych rád řekl jednu věc, něco ověřitelného, se svědky, což je důležité. Je to to, že v Portugalsku, kde jsem žil a pracoval šest a půl roku, jsem nakonec splnil sen někomu těžce postiženému.

Byl to významný vlastník půdy se spoustou pozemků, no a když jsme se seznámili, narazil na mě a dozvěděl se můj příběh v obrysech. A zeptal se mě, jestli bych se pro něj nechtěl ujmout nějakého projektu jako externista. Týkal se rozvoje místní ekonomiky. Podíval jsem se tedy na jeho pozemky, na jeho nemovitosti, a vypracoval jsem mu návrh na založení profesionální školky pěstující trvale udržitelné rostliny. Byly by to například ovocné stromy a okrajové rostliny.

A tato myšlenka se mu zalíbila, takže jsme na jeho pozemku instalovali skleníky. V kopcích na jeho pozemku jsme vytvořili zavlažovací přehrady na shromažďování vody – jeho vlastní nádrže. Zřídili jsme spoustu solárních panelů a větrných elektráren. V podstatě všechno, co dnes tvoří svět udržitelnosti, jsme už tehdy instalovali na jeho pozemku. Nakonec to poskytlo práci 25 místním rodinám. Takže se z toho stal prosperující podnik a to byl takřikajíc můj úkol: zajistit, aby byl úspěšný. Tato školka nakonec zásobovala zahradní centra po celém Portugalsku. A co víc, časem se začaly plnit ty dánské kontejnery s rostlinami, jednou za dva týdny se převážely nákladním autem do chladicích boxů.

A odtud rostliny putovaly k dalším prodejcům, včetně obrovské aukce v Aalsmeeru. Celý tento proces jsem se učil, protože když jsem začínal, věděl jsem o světě rostlin jen málo. Musel jsem se naučit knihy pravidel a podmínek tlusté jako telefonní seznam, Ale to je něco, co mě vždycky baví: kdykoli dostanu zakázku nebo se pustím do vytváření něčeho, naučím se o tom spoustu věcí, dokud nemám komplexní znalosti. No a po dvou a půl letech jsem svou práci odvedl, takže jsem mu mohl předat klíče a říct mu: „Tady máš splněný sen.“ A tím jsme rozvinuli místní ekonomiku.

Právě ve chvíli, kdy jsem podnik předával, přijel na dovolenou chlapík z Nizozemska, z provincie Utrecht, a já na něj narazil. V podstatě mě považoval za jednoho z těch „trochu bláznivých Holanďanů“, které mají lidé tendenci potkávat v zahraničí. Viděl, co všechno jsem tam dělal a čeho jsem dosáhl. A řekl: „My vlastně hledáme takového blázna, jako jsi ty.“

IS: To je hezké!

RB: Ano, ale myslel to opravdu v dobrém. Viděl, jak intenzivně se angažují v sociálním podnikání a rozvoji místní ekonomiky. A začal mi vyprávět o problému, který se v Nizozemsku už dlouho táhne, a zeptal se mě, jestli bych neuvažoval o tom, že bych se tam vrátil. No, no, pomyslel jsem si, Nizozemsko... Nebyla to zrovna země, kam bych se nejraději stěhoval. Celý ten přístup „mého malého koutku“ a neustálé hádky... Odmítání vidět sklenici jako poloplnou a nevyhnutelné nastolení problému pro každé řešení a odmítavý postoj k tomu, že se dá něco opravdu udělat, víte...

Nebyla to země, kde bych viděl potenciál. Vychutnávám si nemožné výzvy. Řekl mi, že holandská města mají desítky let problém s bydlením mladých lidí a studentů, a vlastně i čerstvě rozvedených lidí, svobodných lidí a podobně. Říkal, že ho to kdysi napadlo a že provedl pilotní test ve velmi malém měřítku. Tak mi o svém nápadu řekl. Týkal se neobydlených budov, jak by se daly v krátké době přestavět na obytné. A já jsem se celým tím nápadem zabýval a čím dál víc mě to uchvacovalo, protože on chtěl jen někoho, kdo by to dokázal trochu rozšířit.

No, nakonec jsem na to kývl a už v té rané fázi jsme se spojili s nizozemskými subjekty, které by se mohly zapojit, například s developery projektů. Velmi dobře jsem viděl prostor pro to, aby to fungovalo i ve velkém měřítku. A tak jsem se v roce 2003 přestěhoval do Nizozemska. Abych byl upřímný, byl jsem opravdu zklamaný, že jsem musel do Nizozemska. V Portugalsku se mi žilo skvěle. Ale viděl jsem, jaká výzva na mě čeká.

A tak jsem spolu s člověkem, který mě dostal na palubu, založil charitativní organizaci: Stichting Tijdelijk Wonen (Nadace včasného bydlení). Pak jsme začali hledat, jak bychom mohli začít pomáhat všem těm mladým lidem, studentům, všem lidem, kteří mají problém sehnat pokoj nebo malou garsonku k pronájmu. Docela rychle jsme vlastně narazili na developera projektu, který koupil starou telekomunikační budovu. Bylo to smíšené obsazení mezi bytovým sdružením Blauwhoed Eurowoningen – tady zase dávám lidem vsuvku – a Van der Vorm Engineering.

Za tuto práci jsem nedostal zapláceno. Tito partneři si mysleli, že je to proveditelné – i když z jiných důvodů než my -, ale mysleli si, že je to výhodné, protože viděli, že „když tato charitativní organizace převezme provoz naší kanceláře, ušetří nám to spoustu peněz“, protože je tížila prázdná kancelář. Museli by čekat celou věčnost, než by ji zbourali nebo přestavěli. Takže když jsme je mohli zbavit jejich problému, byli jen rádi! Ale také pochopili, že jde o sociální podnikání. S tímto projektem by čtvrť nezanikla: přidala

by se hodnota a posloužilo by to dobré věci. Sociální podnikání teď opravdu letělo. Viděli v tom ještě něco jiného: „Hele, kromě finančního přínosu si tím vypálíme image, a to nám pomůže získat povolení od místních úřadů.“ To byl další z jejich cílů.

Takže jak šel čas, viděli v tom další výhody, a ke všemu jim to mělo přinést příjmy z pronájmu. Nečekaně rychle jsme s nimi uzavřeli dohodu, podle níž jsme prostory obsadili nejprve jako jakýsi správcovský personál. Ale to víte, pak se musí vyřešit financování. I když jsem na to dal vlastní peníze, potřebovali jsme spoustu dalšího kapitálu na renovaci pozemku, na úpravu prostor. A to ještě předtím, než si zažádáte o povolení. Pak jsme zjistili, že v zastupitelstvu proti nám byla neuvěřitelná opozice. Náš cíl, dostupné bydlení pro mladé lidi a studenty a další, vlastně ztroskotal kvůli opozici rady.

IS: To je opravdu zvláštní. Člověk by čekal, že to budou chtít podporovat.

RB: Říkali: „To není možné,“ a „Nejste profesionálové.“ Pomyslel jsem si: „No, promiňte, ale architekti a ostatní jsou profesionálové; přesně vědí, co dělají.“ Probírali jsme se všemi stavebními povoleními, a než jste se nadáli, stali jsme se v této oblasti profesionály. Nakonec jsme o tom věděli mnohem víc než oni v radě. Ale ne, bylo to „nejde to“ a „prostě to nejde“.

Nedokázali jsme sehnat finanční prostředky. A to v nás zanechalo pocit: „To je opravdu divné: rada, která už desítky let křičí „Musíme mít řešení“, nám odmítá pomoci.“ A bylo toho víc! Zatímco jsme stále nabírali další dynamiku, vlnu podpory, dokonce nám zavolali. Nikdy na to nezapomenu: Doslova mi řekli, abych „táhl zpátky do Portugalska, než se ti něco stane“. Pomyslel jsem si: „Páni, to je Sicílie nebo co? To zní jako mafie!“

Nikdy bych to od státního orgánu – místní samosprávy – nečekal. A jednoho dne se v místních novinách objevila zpráva, že okresní vláda se chystá zřídit špičkový tým s rozpočtem 80 000 eur, který se bude zabývat možnými řešeními „dostupného bydlení“, jež by vyřešilo desítky let starý problém nedostatku bytů pro mladé lidi, studenty a tak dále. Dostali jsme se na krajskou vládu, provedli jsme je po prostorách, které jsme už měli; ukázali jsme jim všechny výkresy od architekta.

Rozbalili jsme jim celé dílo a u šálku kávy jsme řekli: „Ani nám nebudete muset zaplatit těch 80 000 eur, které máte. Není třeba dělat žádný výzkum, protože řešení máte přímo před sebou. Když těch 80 000 eur převedete na bankovní záruku, můžeme si na ni půjčit a vy si ty peníze necháte, protože se za pár let převedou zpátky na hotovost.“ A jejich odpověď zněla: „Aha, takže vy umíte kouzlit s penězi?“ Odpověděl jsem: „Ano, ale na tom nezáleží, tohle je řešení pro vás.“

Okamžitě zavolali radnímu na jeho dovolenou a ten řekl: „Jděte do toho.“ A tak jsme měli prvních 80 000 eur, ale potřebovali jsme mnohem víc. Pak jsme šli na městskou radu a řekli jsme: „Kraj už nás podpořil.“ Akorát mě zarazilo, že rada, která už desítky let křičí o potřebě dostupného řešení pro vlastní obyvatele vlastně odmítla spolupracovat, i když kraj pomáhal. Jak jsem to teď měl vysvětlit médiím, když se to všechno zvrtilo, aniž bych pomluvil městskou radu? Vůbec jsem netušil, jak to budu schopn vysvětlit.

Kraj pomáhal projektu, který nabízel řešení, a městská rada ne. Takže jsme prostě museli počkat. V příštím finančním čtvrtletí nám byla domluvena schůzka s vedoucím účetního oddělení a během týdne jsme zajistili finanční prostředky od rady potřebné k nashromáždění celkové částky na kompletní rekonstrukci budovy. Nakonec se nám to tedy podařilo.

Dalo to opravdu zabrat, ale nakonec jsme to zvládli. Ještě něco nevídaného: bylo to poprvé, kdy podle nizozemského zákona o prázdných domech – který zakazoval kontrolu nájemného – lidé v Nizozemsku skutečně dostali silnou kontrolu nájemného, protože to byla starost pronajímatele. A to byl tehdy ještě problém. Pronajímatelé musí nemovitost nějak udržovat. A tím, že jsme oprášili zákon o prázdných domech a vybrousili jeho ustanovení, jsme mohli nabídnout celkový balíček, na jehož základě mohli pronajímatelé pronajímat pokoje bez kontroly nájemného, ale umožnit každému cenově dostupné bydlení. Takže po velkém odporu to nakonec byl velký úspěch.

A samozřejmě jsme pak byli oslavováni, a to i radou, což jsme jim vůbec nezáviděli, protože nakonec i oni pochopili, že je vlastně lepší dát peníze tam, kde 20 let říkali, že mají přijít. Zpětně jsme si uvědomili, že šlo o monopol. Trh byl zahrán do kouta, a tak se nájemné uměle udržovalo na vysoké úrovni: za to, co mělo stát 100 až 200 eur, se platilo 400 až 500 eur. A musím říct, že to není nic jiného než standardní operační postup všude, včetně tady v Nizozemsku. Chráněné kliky.

Až do této chvíle šlo všechno jako po másle. A právě díky tomuto projektu jsme si uvědomili – protože jsme věřili v princip „udělej si sám“, že mladí lidé a studenti mohou získat další slevy, pokud věnují 64 hodin svého života na jednoduché kutilské práce. Tímto způsobem jsme v Nizozemsku ušetřili obrovské částky za práci. A oni z toho měli levnější nájem. Jak ale tito mladí lidé a studenti reagovali? Šli a požádali tety, strýce, matky, otce, kamarády, aby se k nim přidali – aby nenesli všechnu zátěž sami. Vrátili se s celými armádami dobrovolníků, takže jsme nakonec měli tisícihlavou renovační sílu.

A tak jsme bleskově přeměnili kanceláře na byty. No a to všechno byl velký úspěch a já jsem si uvědomil: „Proboha, taky se ukázalo, že jsem se mýlil.“ Měl jsem totiž tak negativní zkušenosti z předchozího Nizozemska, kde se zdá, že se všechno moc protahuje. Tehdy jsem si uvědomil: „I když je tam velký odpor a nechybějí zvláštní zájmy, tak jsme to zvládli bez ohledu na to.“ Nadšení mě natolik pokousalo, že už jsem prostě nedokázal přemýšlet v malém měřítku, protože tam jsem si říkal: „Celou zemi můžete proměnit stejně, jako když s tisícovkou lidí proměníte kancelář.“ Takže jsem tehdy začal psát plány: Přeměna Nizozemska. Bylo to proto, že jsem nemohl nevidět, že Nizozemsko je stále velmi nemocný pacient a jde to s ním od špatného k horšímu; zemi vládnou tajné spolky, kliky.

Proto jsem napsal své plány Proměny Nizozemska. Začal jsem tím, že jsem vytvořil stínový kabinet: měli jsme ministra energetiky, ministra zdravotnictví a celou škálu, ale stínovali jsme skutečnou vládu. A hned jsme měli dílčí úspěchy. Začali jsme například s

politikou jízdy na slunečnicový olej místo nafty. Uznávám, že to byl malý krok, ale skutečně jsme tankovali v supermarketu místo u pumpy. A začali jsme používat nové formy přírodního léčení. V mnoha aspektech života jsme dělali vlny.

A v mém nadšení... jsem se o naše úspěchy začal dělit s nejznámějšími lidmi v zemi, protože když děláte pilotní program – to jsme dělali my, předsedal jsem charitě, která dělala pilotní program –, tak se o vás dříve nebo později dozví všechny elitní kruhy. Nebyli to jen lidé z bytového sektoru, byli jsme v hledáčku nejrůznějších skupin, a v této fázi už se vám nedostane plnohodnotné opozice; místo toho se vás snaží kooptovat – „Teď už vás považujeme za jednoho z nás.“ To vám otevírá dveře dovnitř, kde na tom záleží. A to se stalo opravdu rychle a přímočaře. Takže jsem se o ty plány na transformaci země, které mě tak nadchly, začal dělit s některými docela vysoce postavenými lidmi v Nizozemsku.

A na to nikdy nezapomenu: Viděl jsem jednoho z těch vysoce postavených, jak si čte naše dokumenty u okna, měl nasazené brýle, a najednou se otočil a přes brýle se na mě takhle podíval – „To je proveditelné, fantastické! Velmi realistické. Dobrá práce!“ Pomyslel jsem si, že tenhle chlapík mi teď určitě pomůže. To se přece neříká, když se vám to nelíbí, ne? Ale k tomu nikdy nedošlo. Časem jsem se o své plány podělil s mnoha lidmi a pak se proti mně ze dne na den začaly osnovat věci. Třeba úspěch, který jsem měl v oblasti bydlení. Měli jsme začít pracovat na druhém projektu, ale začali jsme narážet na odpor.

IS: Takže byli vypuštěni útoční psi?

RB: Začal se proti mně stavět odpor. A tohle je forma, kterou na sebe vzala. Původně jsme uzavřeli džentlmenskou dohodu s představenstvem: „Investujeme do toho tolik času, úsilí a peněz, takže si budeme vést evidenci hodin, a jakmile bude projekt dokončen a my vyrovnáme všechny dluhy, splatíme půjčky a začneme dosahovat zisku, pak budeme mít nárok na výplatu, protože ten příjem jsme vytvořili my sami, čímž jsme vytvořili zisk.“ A dohodli jsme se, že si pak vyplatíme – nespádněte ze židle – velkou hodinovou sazbu 20 eur hrubého. I truhlář dostane 40 eur na hodinu.

A to jsme přitom nesli veškeré riziko a odpovědnost: půjčky, celý počáteční kapitál pocházel od nás a my jsme za něj chtěli 20 eur na hodinu. Tím chci jen zdůraznit, že jsme nebyli na výdělku. Ale i tato částka stačí k tomu, aby lidé prudili. „Pokud to, co děláte, nazýváte dobrou věcí, musí to nezaplacené.“ Můžeš se při tom vykrváčet, ale běda, jestli za to dostaneš aspoň cent. Takže to byla jejich moc nad námi. A tak nás začali blokovat. Trvali na tom, abychom to nechali podepsat dozorcí radu, a tam přišla ta blokáce. Začalo narůstat napětí: „Ne, ne, nejdřív musíte mít hotový druhý projekt, a pak se možná budeme moci bavit o platbě.“ A tu jsem si pomyslel: „No nazdar! Cítím tu krysu.“

Chci říct, že jsme prošli všemi překážkami, dosáhli jsme zisku, dodali jsme to bez dluhů. Teď jsem si zasloužil odměnu, jak jsme se předem dohodli. Pravda, žádná písemná dohoda neexistovala. Pouze džentlmenská dohoda... A víte, v hlavě mi to začalo

šrotovat...

IS: Neřekl jste si: „Jsem zpátky v Nizozemsku a už je to tu zase, stejný příběh“?
Nedokázal jste si představit, kdo to způsobil?

RB: Ne, zpočátku jsem to nedokázal identifikovat. Hned jsem si nevytvořil souvislost mezi tím, co jsem sdílel s lidmi, a myšlenkou Přeměny Nizozemska. Ne, v té fázi jsem to neviděl... Myslel jsem si, že je to skutečně lokální záležitost, prostě případ „Co se tu tedy děje?“.

Ale poslechněte si tohle. Během silící opozice, když se situace zhoršovala kvůli bloku... Nezapomeňte, že jsem byl její veřejnou tvář. Nemluvíme tu o té charitě jako takové, mluvím o vnějších spouštěcích, které nás začaly ovlivňovat. Jednoho dne mě doslova vytrhli z ulice. Byl jsem na cestě na narozeninovou oslavu a zatkli mě, spoutali... a mají vám říct proč. A odvezli mě. A moji ženu, která ani neměla řidičák, nechali u silnice. A jel jsem pryč. Panika! Tak zavolala jednomu našemu člověku z charity, který byl sám dost vlivný, a řekla mu, co se stalo. Přijel pro ni. Nikdo z nás nevěděl, jak to dopadlo.

Ve vazbě mi řekli: „Víš, proč jsme tě sebrali.“ Ale ne, nic jsem nevěděl. No, ukázalo se, že na mě byl vydaný mezinárodní zatykač – že jsem celosvětově hledaný jako „zločinecký král“ za „podvodné bankovní služby“, za věci s devizovými kurzy. Vlastně ani ti, co mě zatkli, nevěděli ani půlku, takže opakuji v podstatě fráze, které sami používali. Moc netušili, o co jde, ale bylo to zjevně megavážné. Vzhledem k tomu, kolik lidí jsem kolem sebe shromáždil a nevěděl jsem, odkud to horko vyzařuje, mě za pár dní zase propustili. Koneckonců nikdo neměl nejmenší tušení, o co jde.

A i když jsem nesměl vycestovat do zahraničí, měl jsem alespoň zase svobodu, protože si uvědomili, že mohlo jít o záměnu identity nebo že v systému něco nehraje. Ale ukázalo se, že opravdu mají toho správného člověka, že proti mně opravdu existuje cejch. A trvalo šest měsíců, než jsem to zjistil. Ale – tady jen krátké odbočení – zatímco to probíhalo, lidé, kteří pracovali na mém zmaření, se z toho radovali. A vlastně jsem v té době ztratil aktivní roli v charitě. Přišel jsem o pozici sociálního podnikatele. Protože...

IS: Už jste nebyl tak čistý?

RB: Už jsem nebyl mimo podezření. Bylo to: „Ach, přijdeme o dobré jméno. Co je to s tím Ronaldem?“ Při nejlepší vůli chápu, proč si to mysleli. V zájmu bezpečnosti jsem musel ustoupit a prakticky jsem se nemohl do ničeho zaplést.

IS: Ale tušil jste tehdy, o co vlastně jde?

RB: Ne, ale pověřil jsem právníka a ten se podíval, o co tady jde. Protože se začaly objevovat různé věci. Ukázalo se, že někde existuje spis.

IS: Byla podána obžaloba?

RB: Ano. A pak jsme přišli na to, že v mé bývalé kanceláři byly uzavřeny valutové obchody – v řádu desítek milionů, které byly provedeny mým jménem, z nichž velkou část jsem prokazatelně nemohl udělat. To vyplynulo ze spisu. Takže podle nizozemského právního postupu (ačkoli jsem to tehdy nevěděl) jsem se musel zodpovídat před soudem a soudce měl rozhodnout, zda budu vydán do země, která požaduje, aby mě soudila, nebo ne. V tomto případě o to požádala Belgie. Tak jsem šel k soudu a měli jsme odhalení: to když proběhly údajné lhůty.

Ted' už si nevzpomínám, jestli mluvili o roce 1994 nebo 1995, nebo dokonce o roce 1993, ale v každém případě... přinejmenším se určitě pohybovali kolem roku 1994 a také 1995. Takže přečetli obžalobu: „Pane Bernarde, podílel jste se na velkých nelegálních obchodech s měnou prostřednictvím bank v Belgii. Z toho jste obviněn.“ Tak jsem řekl: „Počkejte chvíli. Možná by se dalo hovořit o případu z roku 1994, ale co se týče roku 1995, tak to v žádném případě. V tom roce jsem byl úplně na dně a léčil jsem se. Takže ať už se tady děje cokoli, nemám tušení, ale tohle nemůže být správné.“

Díky mé matce, která si uchovala spoustu lékařské dokumentace z klinik, se nám podařilo v krátké době předat náš případ nizozemskému soudu. Podařilo se nám paní z ministerstva spravedlnosti a panelu tří soudců prokázat, že „tady je něco podezřelého“. Možná to byly následky z mé minulosti, možná to byl případ „posloužím si dobře“, ale ať už šlo o cokoli, nesesedělo to. Přitom paní z ministerstva spravedlnosti měla mluvit jménem žádající strany, což je žalobce, nebo v tomto případě země, která říká „musíte nám toho chlapa dát“. Ale ta dáma řekla: „No, vzhledem k dokumentaci budu místo toho požadovat, aby se v tomto případě pokračovalo písemně a aby se pan Bernard dohodl s právníkem a belgickou vládou na smírném řešení. Písemně.“ Na to soudci řekli: „Dobře, za dva týdny se vyjádříme, takže se sem vraťte za čtrnáct dní.“ Dobrá tedy. A tak si všichni pomysleli: „Uff, spravedlnost ještě nezemřela!“

Protože jsme byli schopni prokázat naše argumenty. Za dva týdny jsem se vrátil. Všichni úředníci, kteří tam byli minule, byli vyměněni. Úředník ministerstva spravedlnosti byl někdo jiný, soudci byli všichni jiní, celá výzdoba místnosti byla jiná. A pro náhradního úředníka ministerstva, který v podstatě opakoval to, co říkal jeho předchozí kolega, nemám opravdu špatné slovo. Ale na něco nikdy nezapomenu: předsedající soudkyně, dáma uprostřed z těch tří, řekla: „Pane Bernarde“ – a sotva potlačila úšklebek – „dnes budete opět zkušebním případem. Pilotní projekt.“ [sarkastická narážka na Ronaldův sociální projekt].

Pokračovala: „Budeme... zvažovat žádost ministerstva spravedlnosti. V Belgii máte případ, na který musíte odpovědět, a jste na to sám. Pojedete do Belgie, abyste se obhájil. Odvoláváme se na nové právní předpisy EU týkající se Corpus Juris. Víme, že v tomto případě by mělo vydání bránit promlčení, ale nové zákony EU promlčení ruší. Mohl jste trestný čin klidně spáchat v roce 1920 – musíte nyní jet do Belgie, abyste byl souzen.“ Tak to byla soudní síň nového typu. A tak mi bez varování znovu nasadili pouta a odjeli jsme do belgické vazební věznice. Umístili mě do vazby kategorie A, mezi ty nejhorší psychopaty, jaké si dokážete představit. A to mě úplně zlomilo. Byl jsem odkázán

sám na sebe, přesně jak řekl soudce. A bylo mi sděleno, že jsem byl shledán vinným v nepřítomnosti a nemám nárok na obhajobu, a byl jsem obviněn z nekonečných transakcí, které někdy v minulosti provedli mým jménem jiní bankéři.

A tady je to nejhorší – ukázalo se, že to je jeden z „darů“, které jsem si připsal během svého dřívějšího období uvádění záležitostí na pravou míru, v roce 1994. Ukázalo se, že tehdy na mě udělali špinavost, aby se mi později sami pomstili. Zařídili to tak, že kdybych se někdy aktivoval v oblasti, kterou neschvalovali – a tím „oni“ zde myslím mocenské elity -, aktivovali by mi můj malý „dárek“. Teď, když jsem byl zadržen v Bruselu, jsem si celou dokumentaci detailně prošel, abych zjistil, kdo za tím vším stojí. Vůbec jsem to nechápal. Ukázalo se, že v celém tom honu na „krále zločinců“, temného pána měnových podvodů, zaplatili po celém světě na soudních poplatcích za všechny ty roky celkem 25 eur. 25 eur!

Takže na mě žádný hon vůbec nebyl. Ne, spis byl prostě aktivován v době, kterou si sami zvolili. Pořád jsem si to ale nedal dohromady. Seděl jsem tam ve své cele, když se jednoho dne ozvalo bouchání na dveře a poklop se otevřel. Byla to vězeňská důstojnice. Popadla zpod uniformy knihu a strčila ji do poklopu. Řekla: „Ronalde, zastupuji rosikruciany. Musíš si přečíst tuto knihu. Je načase, aby ses probudil a pochopil, do čeho ses to namočil.“ Byla to vlámská kniha De Ridders van Nu [Rytířské řády dnes], která je dnes téměř nesehnatelná. Samozřejmě jsem si ji přečetl, a jak jsem tak činil, všechno, co se týkalo mého předchozího léčení, najednou zapadlo na své místo.

Vstoupil jsem na hřiště v Nizozemsku, kde jsem neměl licenci k činnosti. Vyzýval jsem k přeměně Nizozemska, a to bylo velké ne. Takže jsem vlastně hodil rukavici; operoval jsem na cizím území. Zahrával jsem si se zájmy jiných lidí, a to se nehodilo. Pravda byla taková, že teď už jsem nebyl špičkový operátor, jako jsem byl ve svém starém životě, kdy mi špičkoví operátoři dávali práci. Ne, teď jsem se zaplétal s místními hlavouny. Radní, okresní spiknutí, celostátní spiknutí. Síť starých známých. A tahle kniha mi umožnila nahlédnout do celého toho profilu.

Napsal ji belgický badatel André van Bosbeke, který byl připuštěn, aby se porozhlédl po spoustě různých rytířských řádů. Rosikrucianský řád, Luciferovi rytíři, Renové du Temple [Řád obnovitelů chrámu], rytíři svatého Jana Jeruzalémského, maltézští rytíři, templáři, rytíři Zlatého rouna. Jen si představte mé překvapení: i já, který jsem toho v životě tolik zpracoval o mocenských strukturách, jsem teprve nyní zjistil, že odvinutá od pyramidálního systému, o němž jsme mluvili ve 2. části, existuje mnohem členitější mocenská struktura místních zájmů. A neříkám, že všechny ty mocenské kruhy jsou nechutné nebo odporné. Bývají spíše vlídné... Lépe jsem nyní pochopil, jak fungují ty městské a okresní rady: „když jsi jeden z nás, já ti budu drbat záda a ty mně.“ A to je jinak nenápadný jev, podobný tomu, co vidíte v jiných zemích. Můžete to nazvat korupcí, ale je to systém vzájemných protislužeb.

IS: I tak je to ale stále elitní klub.

RB: Ano. A tato kniha mi umožnila pochopit – protože byla do značné míry zaměřená na Belgii -, jak funguje celá belgická společnost. A to včetně sousedních zemí, Nizozemska a Francie. Vlastně to platí pro všechny země na světě. Takže nezačínám křížovou výpravu proti všem těm rytířským řádům. Mají dobré úmysly pro lidstvo a život. Spíše zde něco odhaluji. Odhaluji něco, co mě ohromilo, co mi umožnilo po dlouhém tápání začít chápat, jak vlastně celý svět...

Řekněme, že to byl poslední dílek skládačky, který zapadl na své místo, který jsem dosud nechápal a který mi nyní spadl do klína. V Belgii mě tedy čekal soud. Dali mi jen jednu příležitost vysvětlit všechno, co se stalo. Tehdy mi udělili lekci – dohnala mě moje minulost. ‚Tohle máš za to, že se pleteš do oblastí, do kterých nemáš.‘ Dostal jsem pokutu. Myslím, že to bylo devět milionů.

IS: Devět milionů?

RB: Ano, takže mě zavřeli na osm měsíců do jednoho z nejhorších belgických vazebních zařízení, opravdu tvrdé...

IS: Předpokládám, že jste tolik peněz neměl?

RB: Ne. Ale jde o tohle: nabídli mi dohodu. Po osmi měsících mě propustili. Celý ten proces... Nechali mě hnít ve vězení, jak dlouho to šlo, a nakonec se odhodlali dát mi šanci u soudu, ale trvalo věčnost, než jsem se dočkal. A když se objevil můj advokát, mohl jsem z dokumentů doložit svůj postoj. A jediné, co v reakci změnili – pokud si vzpomínám, celková pokuta byla asi 18 milionů eur -, bylo, že řekli: „Dobře, prokázal jste, že víc než polovina z toho je nesmysl, protože jste to nemohl udělat, ale druhou polovinu si necháme.“ To je právní nesmysl, ale stalo se. Protože tohle už nebyl soudní případ; byl jsem odsouzen už předtím. Dostal jsem však „slevu“! A jestli si dobře vzpomínám, konečné vyrovnání znělo, že jakmile složím devět milionů, budu volný.

IS: Takže jste měl slevu na spravedlnost.

RB: Ano, výhodná nabídka. Protože polovina obvinění byl nesmysl. Polovina spisu byl nesmysl, protože jsem ho vyvrátil dokumenty. To je nemožné, ale takové soudy se dějí. Myslím, že bych vám mohl dát celý spis , kdybych se v tom šťoural.

IS: Páni, ale jak jste zaplatil?

RB: No, a teď přijde pointa. Nechci zesměšňovat Belgii, ale musíte se smát. Víte, co říkali? „Pokud nemůžete zaplatit předem, budete muset zaplatit to, co si můžete dovolit, ve splátkách.“ Takže devět milionů se čtyřprocentním ročním úrokem vychází na 360 000 eur ročně jen na splátkách úroků, ale nechali mě odejít za přímé inkaso 25 eur měsíčně!

IS: Cože?

RB: Ano, a musel jsem podepsat slib, že už nikdy nevkročím do Belgie. I

S: Kolik let trvá vaše inkaso? 10 000 let?

RB: Do konce života. Je to celoživotní dluh a je právně dědičný pro mé dědice.

IS: Vaše děti budou muset platit dál?

RB: Ano. Takže bum! Pokuta devět milionů, splácená po 25 eurech měsíčně, a to dělá... kolik? 300 eur ročně, přičemž jen roční úrok činí 360 000 eur. No, zdá se mi, že to nikdy nesplatíte, že? Takže už jste opravdu skončil? Takže vás opravdu dostali do úzkých? Takže jsem mohl opustit Belgie, s mým splátkovým kalendářem. A pak mě pozval jeden blízký přítel i s manželkou. Chtěl si s námi popovídat. A já jsem ho znal ze spousty setkání z minulosti, která jsme měli, o sociální obnově. Byli jsme spolu ve skupině inovativních typů. Posadil nás ke svému jídelnímu stolu a řekl: „Ronalde, je načase, aby ses naučil, jak se hraje, jaká jsou pravidla, protože ...“. Pokračoval: „Tu knihu o rytířských řádech, De Ridders van Nu, ti dala ta ženská v Belgii.“

IS: On o tom věděl?

RB: Řekl jsem – jen jsme se na sebe podívali – „Cože? Co mi to tady vykládáte?“ A on to celé vychrlil. Řekl: „Opravdu potřebuješ vědět, jak svět doopravdy funguje, a teď už to víš, Ronalde. Dávej dobrý pozor. Od této chvíle si musíš vytvořit svůj vlastní prostor a ať už se zapojíš do jakéhokoli projektu, dbej na to, abys zůstal ve svém vlastním prostoru. Nepřekrývej se s nikým jiným.

Zůstaň ve svém vlastním prostoru.“ Řekl, že svět je rozdělen na nejrůznější mocenské struktury a že většina z nich to myslí opravdu dobře, ale že se mezi nimi vždy najdou živly, kterým jde o moc, peníze, postavení a kdovíco ještě. A tyto živly mají tendenci udávat tón zbytku svých skupin – rytířských řádů. A právě o to jsem se otřel, řekl. Koneckonců to všechno bylo popsáno v té knize. Pokud se vám ji někdy podaří sehnat, je to kniha, která stojí za přečtení, ale teď je téměř nemožné ji sehnat. Ani nevím, jestli ten chlap ještě žije, když to všechno do té knihy napsal. Nechodte s tím bádáním moc daleko, protože když to uděláte, stane se vám „nehoda“, srazí vás. Já nevím. V té knize to dokonce říká. A vše obnažuje natolik, aby lidé pochopili, jak svět funguje, a to jak na národní, tak na místní úrovni.

Kniha vyšla jen jednou a poměrně rychle se vyprodala, takže už ji neseženete. Nakonec jsme ji sehnali z druhé ruky... Stejně jsem jeden výtisk dostal, takže jsem ho ještě měl, ale koupil jsem si ještě jeden, protože jsem si říkal: „Kdo ví, třeba se ta knížka prodá.“ Tak jsem propašoval lístek, abych někoho požádal, aby se po té knize podíval. A skutečně se nám ji podařilo sehnat, v jednom knihkupectví z druhé ruky. Zaplatil jsem za ni 65 eur. Nedávno jsem na internetu hledal další, abych se o ni podělil s ostatními. Když jsem se díval naposledy, kniha se prodávala za 600 eur! Stává se z ní vzácná kniha.

IS: Zřejmě je to kniha, kterou nemáte číst.

RB: Ne, není určena k tomu, aby se dostala mezi lidi. Ale tenhle člověk, tenhle hodinový kamarád, nám to prozradil: „Ronalde, je úžasné, že jsi sociální podnikatel; všechno, co děláš, je skvělé, ale vykašli se na ty stínové vlády. Ne, nech toho!“ Dal mi kapitolu a verše

a kromě toho řekl ještě něco. Když zhodnotil několik posledních let až do současnosti, řekl: „Tentokrát byl tvůj život ušetřen, ale příště jsou jen dvě místa, kde bys mohl skončit. Tři metry pod zemí nebo v psychiatrické léčebně.“

To jsou tvoje dvě možnosti, tak si vyber. Nebo můžeš žít.“ Ale také řekl: „Nastal čas“ – a to znamená čas právě teď – „čas přechodu, práh nového věku, v němž bude svobodná vůle člověka opět posvátná, kdy bude respektována. To znamená, že každý člověk na zemi si bude moci sám vybrat. Já se tedy budu moci nově projevit, vy se budete moci nově projevit, ale nebudete moci být v konfliktu, ani nebudete moci vstoupit do jiného pole. Budou to lidé na celém světě, kteří se budou muset sami rozhodnout, co si vyberou, na základě své svobodné vůle.“

A nic se nebude dít, aby to bylo zmařeno; bude to respektováno.“ To vše mi bylo tehdy vysvětleno. Takže si dovedete představit, jak jsem se cítil, když mi to z čirého zájmu a přátelství řekl. Jeho postoj byl: „Podívej, chlapče, chci si být jistý, že sis tuhle lekci teď vzal na celý život; vím, co tě k tomu přivedlo, byl jsi sociální podnikatel, realizátor projektů, byl jsi v tom všem, a teď zase mlátíš hlavou do té samé cihlové zdi? Copak se konečně nepoučíš?“ Bylo to dobře míněné, protože nakonec všichni umřeme a já nejsem imunní. Chtěl, abych žil dál. Tak mi to všechno jasně vyložil.

IS: A já bych na tomto místě ráda řekla: pokud je vytvořena oblast nebo potenciál, v němž můžeme uplatnit svou svobodnou vůli, pak stojíme před touto volbou...

RB: Bezkonfliktně a na základě inkluzivity. Jak jsem vysvětlil před chvílí. Zvrtně se to, jakmile začneme každého vnímat jako strašáka – protože na to jste se v určité fázi ptala – představujeme si, že všichni jsou v sítích a všude na nás číhají ošklivé věci. Kdo jsme my, abychom házeli kamenem? Kdo jsme, abychom soudili druhého? Pokud se odvážíme spojovat, navzdory svému smutku, své bolesti; pokud pracujeme inkluzivně, odpouštíme všem (a to včetně sebe), protože nenávisť a zlo jsou toxické, pak děláme dobrou věc. A samozřejmě bychom měli každému umožnit, aby nesl svou vlastní odpovědnost, ale měli bychom svou práci založit na inkluzivitě. V jistém smyslu by se dalo říci: „I ďábel je vítán, pokud je tu proto, aby se proměnil.“ To je jen trochu ... metaforický způsob vyjádření. Vždyť dokud každého odepisujeme jako satana a dáváme mu černý puntík, ještě více od sebe odstrkujeme lidi, kteří jsou momentálně na pokraji toho, aby k nám přešli.

IS: Odstrkujete je do temnoty.

RB: Setkávám se s tím každý den, protože naštěstí jsem teď v pozici, kdy se mohu projevit, protože dnes se držím ve svém vlastním prostoru. Jsem nezávislý, protože už mě nikdy nepřinutíte vstoupit do žádného klubu jakéhokoli druhu. Ale protože jsem tak svobodný (a toho může dosáhnout každý), mohu se teď pohybovat podle libosti a s kýmkoli se zapojit. „Ach, další konspirační věci, pokračujte!“ Ne, o to nejde. To, co říkám, je něco jiného. Prostě už nesoudím. Rád bych pokračoval v kurzu Bezpodmínečné lásky, který jsme s manželkou před časem založili.

Překlad: David Formánek